

PATATAS BRAVAS

‘Ach, er overkomt u ook altijd iets op vakantie,’ zo had mijn moeder zich destijds verontschuldigd voor dit incident. Eigenlijk was het een uiting geweest van frustratie, want we waren met ons gezin naar Italië gereden om mijn vaders droom na te jagen.

Je zou je kunnen afvragen wat mijn vader daar te zoeken had. Hij was daar voor de suikerwitte marmerblokken die uit de bergkammen werden gesneden met behulp van staalkabels en vervolgens naar alle uithoeken van de wereld werden vervoerd. Samen met andere kunstenaars ging hij figuren houwten uit de marmeren blokken uit de bergen van Carrara. Volgens hem moest dit ter plaatse gebeuren om het grootste gewicht niet naar België hoeven te transporteren. De ruwe, marmeren vorm zou tijdens de terugreis, samen met mij, het laadruim van de auto moeten delen om vervolgens thuis verder afgewerkt te worden. Terwijl hij in de marmergroeven aan het werk was, brachten wij onze dagen door aan zee of zochten we verkoeling in een bergrivier.

Daarnaast maakten we ook af en toe een cultureel uitstapje, zo ook naar een van de beroemdste steden van Toscane, Pisa.

Terwijl er uitgebreid kiekjes werden genomen en een man met Nederlands accent in de menigte geroepen had: ‘Nou, die toren staat aardig scheef,’ was ik erbij gaan zitten. Ik had een dorpel gevonden in de schaduw.

Daar wachtten ook de koetsiers op toeristen om ze op te lichten door met een kort ritje om de hoek te rijden. Die dag leek mijn moeder erg gespannen. Het was op die dorpel dat ik totaal onverwachts een corrigerende tik tegen het hoofd gekregen had omdat ik volgens haar in paardenpis was gaan zitten. Welk paard pist er dan ook op een dorpel in het hartje van Pisa? Maar het kwaad was al geschied, de frustratie was gewit. Van zichzelf geschrokken, had ze zich daar meermaals voor verontschuldigd.

Na deze onaangename ervaring in Pisa had ik besloten om mijn Italiaans avontuur na die ene keer te beëindigen. Ik trok tijdens de

zomermaanden liever met vrienden op. Zo hadden we op een dag afgesproken om naar de Belgische kust te gaan om enkele meisjes van de jeugdbeweging te bezoeken.

<<

De cassettespeler past perfect in mijn schoudertas. Ik hoef alleen nog een handdoek en een onderbroek mee te nemen, dan kan ik vertrekken. Mijn vrienden staan al bij de achterdeur te wachten. Ik trek nog snel een kort, ribfluwelen vestje over mijn batik T-shirt aan en gooi de deur van de slaapkamer achter me dicht. Het belooft een prachtige dag te worden.

We hebben een plaatsje uitgezocht in een rokerscabine. Terwijl ik, samen met mijn vrienden, dunne sigaretjes rol, schuift het landschap aan ons raam voorbij. In een van de talrijke rommelige achtertuintjes giet een oude man de nachtemmer uit in een geïmproviseerd irrigatiesysteem dat hij tussen zijn slakroppen had aangelegd.

Onderweg praten we over een nieuw fenomeen dat zijn ontstaan kent in de mondaine Franse badplaatsen: "de monokini". Dit is het geheime doel van onze uitstap. We lachen en giechelen totdat we merken dat andere reizigers onze gesprekken aandachtig volgen. We besluiten een codewoord af te spreken. Samen zweerderig steken we de koppen bij elkaar tot er plots iemand roept: 'Patatas bravas!' Monokini zouden we vervangen door het woord *patatas bravas*, hoe geniaal is dat? Dat kan toch niemand vergeten! We lachen honderduit.

Vol verwachting stappen we in De Haan uit de kusttram en volgen de mensenstroom langs de licht hellende straat richting zee. Met ons piekende testosteron lopen we elkaar plagend achterna over de zeedijk. We porren en duwen, lopen vooruit en dan weer terug tot we uiteindelijk bij Cremerie Carla uitkomen. Mijn vriend, die de afspraak heeft geregeld, vertelt ons dat we hier de trap naar het strand moeten nemen. Met